

Pytania prejudycjalne

Czy art. 5 ust. 1 lit. c) pkt iii) rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91 ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że brak jest prawa do odszkodowania w związku z odwołaniem lotu w okresie krótszym niż siedem dni przed planowym czasem odlotu również wówczas, gdy pasażer poprzez zmianę planu podróży utraci w sumie mniej niż 3 godziny, ale więcej niż 2 godziny, ponieważ rzeczywisty czas przylotu opóźni się względem planowanego czasu przylotu o ponad 2 godziny, ale mniej niż 3 godziny?

⁽¹⁾ Dz.U. L 46, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Arbeidsrechtbank Antwerpen (Belgia) w dniu 19 lutego 2018 r. – Maria Vester / Rijksdienst voor Ziekte- en Invaliditeitsverzekering (Riziv)

(Sprawa C-134/18)

(2018/C 182/09)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Arbeidsrechtbank Antwerpen

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Maria Vester

Strona pozwana: Rijksdienst voor Ziekte- en Invaliditeitsverzekering (Riziv)

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 45 i art. 48 Traktatu z dnia 25 marca 1957 r. o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) zostaną naruszone, w sytuacji gdy po upływie okresu oczekiwania obejmującego 52 tygodnie niezdolność do pracy, w którym to okresie przyznano świadczenia chorobowe, ostatnie właściwe państwo członkowskie w momencie wystąpienia niezdolności do pracy odmawia – na podstawie art. 57 rozporządzenia nr 883/2004/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego ⁽¹⁾ – przyznania prawa do świadczenia z tytułu niepełnosprawności, natomiast inne państwo członkowskie, niebędące ostatnim państwem właściwym, stosuje przy ocenie prawa do proporcjonalnego świadczenia z tytułu niepełnosprawności, zgodnie ze swoim prawem krajowym, okres oczekiwania trwający 104 tygodnie?

Czy w tym przypadku fakt przyznania zainteresowanej w okresie stanowiącym różnicę pomiędzy poszczególnymi okresami oczekiwania wyłącznie prawa do świadczeń socjalnych da się pogodzić z prawem do swobodnego przemieszczania się, czy też art. 45 i art. 48 TFUE zobowiązują państwo niebędące ostatnim właściwym do stosowania przy ocenie prawa do świadczenia z tytułu niepełnosprawności, po upływie okresu oczekiwania, ustawodawstwa ostatniego państwa właściwego, nawet jeśli ustawodawstwo krajowe państwa niebędącego ostatnim państwem właściwym takiej możliwości nie dopuszcza?

⁽¹⁾ Dz.U. 2004, L 166, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Bonn (Niemcy) w dniu 23 lutego 2018 r. – Antonio Romano, Lidia Romano / DSL Bank.

(Sprawa C-143/18)

(2018/C 182/10)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Bonn